

XLIX.

B e t æ n k n i n g

over

Forflag til Lov om Oprettelsen af en af Staten fikket Anstalt til Forsorg for Alderdoms og Døds Skyld.

(Afgiven af Landstingets Udvalg den 26de Marts 1868.)

Det af Landstinget til Prøvelse af ovennævnte Lovforflag nedfatte Udvalg erkjender eenstemmig den store Vigtighed og Betydning af det Formaal, som Forflaget gaaer ud paa, nemlig at styrke de arbejdende Klasfers moralske Kraft og Selvfølelse, fremme deres Velvære og Tilfredshed ved at opfordre dem til i de kraftige Aar, medens Arbeidet giver den flittige og Sparomme noget Overskud, at skaffe sig og Familie en Støtte og Hjælp for den Alder, da Kraften aftager, og for Dødstilfælde, og ved at vellede dem og give dem Leilighed til paa den fordelagtigste, letteste og sikreste Maade efterhaanden at anbringe de smaa Beløb, som de kunne anvende hertil. Udvalgets Fleertal anseer det med Regjeringen, hvis noget Betydeligt i denne Retning skal opnaaes, for ønskeligt og nødvendigt, at Staten træder til og ikke blot paatrykker den hele Bestræbelse sit Stempel, idet den tillige fjerner enhver Formodning om egenyttige Bihensyn, men ogsaa benytter Midler og Kræfter til en heldig Udførelse, hvorover kun den kan raade, og endelig giver den fulde Sikkerhed for Tilfagns og Forpligtelsers Opfyldelse, uden hvilken Sagen ikke kan ventes at ville finde Tillid og Indgang hos den paagjældende Deel af Befolkningen og hvis Savn ved private Foretagender paa dette Omraade kunde medføre uberegnelige Ulykker for de Enkelte og betænkelige Følger for det hele Samsfund. Kun eet

Medlem (Andræ) kan, i Genhold til sine Øtringer ved Lovforflagets første Behandling i Thinget, ikke betragte en Statsgaranti for en Anstalt af den paatænkte Art for nødvendig eller tilraadelig.

Idet Udvalget saaledes maa paaskønne, at dette vigtige Anliggende, under Hensyn til, hvad der i enkelte andre Lande, navnlig England og Belgien, er foretaget i denne Retning, først er sat i Bevægelse og bragt under Overveielse af Indenrigsministeriet og dernæst taget i Haanden af Finansministeriet og bearbejdet i den særlige Skikkelse, hvori det fremtræder i Lovforflaget, og idet det ganske billiger Bestræbelsen for at tilveiebringe en Anstalt, der ved vidt udbredte Indtegnings- og Forretningssteder, ved Modtagelse af smaa og hyppige Indbetalinger og ved muligst simple Former egner sig til de Klasfers Benyttelse, for hvilke der skal virkes, har dog Udvalgets Fleertal (Brock, Madvig, Rasmussen og Rosenørn-Lehn, til hvem i det Væsentlige ogsaa Mindretallet, Andræ, subsidiairt har kunnet slutte sig) ved fortsat Overveielse mere og mere fundet sig, beslyrtet i den Overbeviisning, at Sagen ikke er moden til i denne Rigsdagsamling at tilendebringes paa Grundlag af det forelagte Forflag, som dette Fleertal derfor ikke kan tilraade at fremme videre eller i det Ringeste ikke at oversende til det andet Thing, medens det opfordrer Regjeringen til at fort-